

De skylder mig en undskyldning

Mogens er 40 år, konsulent på det sociale område og bor med sin kæreste og barn i København.

Da Mogens var 15 år, gik han en sen aften gennem et stille villakvarter. En gul bil styrede direkte mod ham og bremsede hårdt op. Han anede uråd og begyndte at løbe mellem villahaverne, men blev indhentet af fire mænd, der vil have ham med i bilen. Mogens fik sparket sig fri og gemte sig i en garage.

Der skete jo ikke noget alvorligt, men det var alligevel noget, der satte sig, for det var et kæmpe chok. Jeg tænkte: Hvad var der sket, *hvis* jeg var kommet med ind i den bil? Det er sådan noget, jeg har haft drømme om efterfølgende, hvor der bliver spillet videre på, hvad der *kunne* være sket. Jeg forestillede mig, at de ville køre mig et eller andet sted hen, og jeg ville blive fuldstændig gennembanket. Jeg ved jo ikke, hvad det var, de ville, men jeg havde i hvert fald ikke nogen forestillinger om, at der skulle ske noget godt. Det er klart, at det er noget, der satte sig bagefter.

Politiet blev tilkaldt, og Mogens' far gik ud for at lede efter bilen. Han fandt en gul bil med varm kølerhjelm parkeret nær stedet, hvor Mogens blev standset, men der skete ikke yderligere i sagen.

Jeg så også den gule bil, som det godt kunne have været, og det generede mig ret meget, at det aldrig blev undersøgt, at politiet ikke tog sig den tid. Jeg ville jo gerne have, at de fik fat i dem, fordi det måske kunne give mig en større sikkerhed for, at det ikke ville ske igen. Jeg ønskede, at de på en eller anden måde fandt ud af, hvem de var, for det har været ubehageligt, ikke at vide hvem de var.

Det er jo en kæmpe krænkelse af ens person, når sådan noget sker. Dem vil man da gerne have, at politiet får fat i og stiller til ansvar.

Det havde været godt at få en forklaring fra dem: Hvad tænkte I på, da I gjorde det? Hvad havde I egentlig forestillet jer, at der skulle ske? Det ville have været rart at få oplevelsen lukket på den måde. Det tror jeg kunne have hjulpet på det tidspunkt. Det var lidt utrygt, at de stadig var derude, og et eller andet sted kunne jeg ikke lade være med at tænke: Hvorfor? Altså, jeg tror jo, at det var helt tilfældigt, at det var mig. Men ville de gerne have fat i mig igen? Sådan nogle tanker dukkede op.

Det er ikke noget, jeg tænker over nu, der er jo gået 25 år, men hvis man en dag fandt ud af, hvem det var - mere er det heller ikke lagt på hylden - og jeg blev konfronteret med dem, så vil jeg da stadig gerne have en undskyldning for det, for det var noget, der påvirkede mig i mange år efter. Det synes jeg, de skylder mig.

Mogens vendte kort efter hændelsen tilbage til efterskolen, han gik på, og oplevelsen kom lidt efter lidt på afstand. Han fik ingen fysiske eller alvorlige psykiske mén af oplevelsen, men noget sidder tilbage.

Det med at være på vagt om aftenen, det sidder der. I forhold til at gå på en mørk gade om aftenen og møde en bil kunne jeg godt i en lang periode have en tendens til, at nu skulle jeg lige væk fra vejen, de skulle ikke se mig. Så jeg har måttet stramme lidt op i mig selv og sige, at det ikke er alle biler, der stopper op og overfalder folk, men det kræver lidt overvindelse bare at gå videre. Det kunne jeg mærke så sent som forleden dag, hvor jeg kommer kørende ned ad gaden. Der kommer en flok drenge gående, og den ene gør et eller andet med hånden. Det viste sig, at han ville lave en highfive, men jeg er jo straks på vagt. Hvad ville han? Jeg ved ikke, hvordan andre har det, som ikke har oplevet sådan nogle ting, men jeg har det bare sådan, at jeg sgu nok er meget på vagt, når jeg ser nogen, der kommer imod mig om natten eller om aftenen. Jeg ved, at der kan ske et eller andet ud af den blå luft.

Hvis man kan sige, at der er noget positivt ved denne historie, så er jeg glad for, at jeg i situationen reagerede på en hensigtsmæssig måde, hvis man kan kalde det det. For det var nogle gutter, der var både ældre og noget større end mig, så det, at jeg kunne rive mig selv fri og slippe væk fra dem, må betyde, at jeg på en eller anden måde har fået nogle ekstra kræfter, et adrenalinkick. Det synes jeg er meget rart at have med sig: at man er én, der handler i stedet for at fryse. Det håber jeg, at jeg kan bruge i andre situationer, hvis de skulle opstå. Men det vil jo være en anden situation, så det ved man ikke.

'Mogens' har ønsket at være anonym i dette interview.